

[Lindinger]

over, at tilværelsen, sådan som jeg er lige ved at sige at vi ældre har gjort den for dem, ikke længere er menneskeværdig. I dette ord, Christiania, ligger noget med kærlighed og hjerte, som man er ved at glemme. Derfor er også et ganske lille bitte parti, som hedder erhvervspartiet, opstået. Der er dem, der har fået det helt galt i halsen og tror, at det er erhvervslivets hovedorganisationers parti. Det er det langt- langtfra. Alle i dette land, der vil arbejde, der vil bestille noget, også de, der ikke har arbejde, har i hvert fald et erhverv, et job, og jeg vil gerne kraftigt understrege, at det er dem, erhvervspartiet også i allerhøjeste grad henvender sig til. Det vil også sige, at de der ikke er blandt de største i samfundet, må have erhvervs partiets allerstørste bevågenhed, og det gælder pensionister, alle, der trænger, de arbejdsløse, men så sandelig også dem, der skubbes mere eller mindre ud af samfundet. Og er der noget, man må kunne forstå i dag, så er det, at nogen i dette samfund får lyst til at stille sig uden for dette samfund. Jeg har som formand for dette store parti, hele partiet på én gang, besøgt Christiania mange gange; det var nu, før partiet blev startet – men jeg har lige været rundt om i dag også. Jeg har endda givet dem gode råd og sagt til dem, at hvis de ville samle lidt sympati, måtte de se at få gjort lidt rent derude, og jeg synes også, det har hjulpet.

Når det er sagt, vil jeg sige, at jeg synes, der er alt for mange i dette ting, der futter rundt om denne sag som katten om den varme grød. Egentlig er jeg ikke helt tilfreds med ordlyden i regeringens dagsordensforslag, og det skyldes, at jeg i og for sig helst så, at vi i dette land virkelig påtog os – jeg er ikke tilhænger af den selvtægt, der har fundet sted, det vil jeg gerne kraftigt understrege – men at vi alligevel påtog os at være med i et eksperiment af den art, som Christiania er udtryk for, og som dog bygger på nogle gode ting. At der er råddenskab også dér, ved vi alle sammen, men glem ikke, hvilke utrolige mængder af råddenskab der også er uden for Christiania. Jeg har set vort kære flag blive besudlet på væsentlig værre måde, mens man har kigget på det og ikke hevet det ned, end det skete forleden over for flag, som i højeste grad symboliserer det kristne kors på krigens røde baggrund, og det er efter min mening ikke nogen større sag – og man burde ikke

fare så meget i harnisk over det – at man tegner menneskene, hvis de ellers er pæne og holder sig pæne, i den form, hvori de er allersmukkest; det kan jeg ikke se at der var nogen grund til at blive særlig forarget over.

Der er så mange mennesker, der forarges over de helt skrupforkerte ting, og man burde hellere se at som jeg også indledte min jomfrutale for snart et år siden med, at få hjertet med ind i politik. Det gør de gode christianitter, i hvert fald nogle af dem, og der er mere løve i de løvetænder, de har derude, end i mange løver, der »løver« rundt andre steder. Det, man bør tænke på, er, at selv i vort eget flag, ja, oven i købet i vort kongeflag, har vi et par halvpåklædte vildmænd; så vidt jeg husker, har de ikke ret meget på, og derfor bliver man forarget på forkert vis. Det, der er i det, er, at man bør forsøge at hjælpe dem, der nu engang har begået selvtægt. Vi bør sige: o.k., de begik noget forkert, men hvor mange mennesker har ikke begået noget forkert, og hvem kan sige sig fri, og så hellere prøve at hjælpe christianitterne og allerhelst på det sted, som de nu har valgt sig, med disse i og for sig spændende ting, hjælpe dem med at komme af med det, som de ikke skulle have derude, og uden at være angst for at miste stemmer o. lign. i stedet for være optimistiske og prøve at se, hvad dette samfund kan bringe os andre af godt, for ved Gud hvor trænger vi til, at der kom lidt menneskelighed ind i det danske samfund!

H. C. Hansen (FP):

Folketingets lovgivning i de sidste 10–15 år har medført, at velfærdsstaten langsomt er på vej til at blive formynderstaten, og dette er baggrunden for, at befolkningen søger nye veje, alternative samfund eller nye politiske partier.

Socialdemokratiet og de øvrige gamle partier er døve og blinde for, hvad der foregår. De har intet lært, de har intet forstået. At socialdemokratiet intet har opfattet, er rimeligt, for det er i sidste instans deres politiske filosofi, der angribes. Befolkningen ønsker ikke at blive frataget sin personlig frihed af politikere, fagforeningspampere, psykologer, eksperter og behandlere af enhver slags.

Det skal derfor siges tydeligt i dag, at fremskridtspartiet forstår denne længsel efter